

Sygn. akt I Ns 338/10

Dnia 18 listopada 2016 roku

POSTANOWIENIE

Sąd Rejonowy w Wołominie I Wydział Cywilny

w składzie następującym: Przewodniczący – SSR Michał Marcysiak

Protokolant – Natalia Mosak

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2016 roku w Wołominie

na rozprawie

sprawy z wniosku I. S., W. K., D. M. i W. S.

z udziałem J. D. i A.

o rozgraniczenie

1. dokonać rozgraniczenia między nieruchomością stanowiącą obecną działkę ewidencyjną nr (...) z obrębu (...), L., jednostka ewidencyjna nr (...)_5, W. – obszar wiejski, dla której nie jest prowadzona księga wieczysta lub zbiór dokumentów i nieruchomością stanowiącą działkę ewidencyjną nr (...) z obrębu (...), L., jednostka ewidencyjna nr (...)_5, W. – obszar wiejski, dla której w Sądzie Rejonowym w Wołominie prowadzona jest księga wieczysta nr (...), według linii A-B oznaczonej kolorem niebieskim na mapie sytuacyjnej do celów sądowych sporządzonej w dniu 18 października 2012 r. przez geodetę uprawnionego B. K. i przyjętej do zasobu geodezyjnego i kartograficznego w (...) Ośrodku (...) w W. w dniu 17 grudnia 2012 r. za nr K. (...)/ (...), stanowiącej integralną część niniejszego postanowienia,
2. oddalić wniosek wnioskodawców o zasądzenie od uczestników kosztów postępowania,
3. oddalić wniosek uczestników o zasądzenie od wnioskodawców kosztów postępowania.

Sygn. akt I Ns 338/10

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 18 listopada 2016 r.

Decyzją nr (...) z dnia 11 marca 2010 r. Burmistrz W., na podstawie art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2005 r., Nr 240, poz. 2027) oraz art. 104 Kodeksu postępowania administracyjnego umorzył postępowanie rozgraniczeniowe, wszczęte z wniosku W. K., D. M., W. S. i I. S., dotyczące nieruchomości stanowiącej obecną działkę ewidencyjną nr (...) z obrębu (...), L., jednostka ewidencyjna nr (...)_5, W. – obszar wiejski, dla której nie jest prowadzona księga wieczysta lub zbiór dokumentów i nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) z obrębu (...), L., jednostka ewidencyjna nr (...)_5, W. – obszar wiejski, dla której w Sądzie Rejonowym w Wołominie prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Ponadto Burmistrz przekazał tą decyzją powyższą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wołominie. W uzasadnieniu wskazano, że mimo przeprowadzenia administracyjnego postępowania rozgraniczeniowego brak było podstaw do wydania decyzji o rozgraniczeniu oraz nie doszło do zawarcia ugody granicznej. Decyzja ta jest ostateczna (k.2, 122v).

Wnioskodawcy (W. K., D. M., W. S. i I. S. – współwłaściciele działki numer (...)) wywodzili, że granica powyższych nieruchomości przebiegała stosownie do linii oznaczonej literami K-b1, na szkicu granicznym uzupełnionym, sporządzonym przez biegłego T. G. w dniu 20 listopada 2009 r. (odpowiadającej linii zielonej na mapie sporządzonej

przez B. K. w dniu 18 października 2012 r. i przyjętej do zasobu geodezyjnego i kartograficznego w (...) Ośrodku (...) w W. w dniu 17 grudnia 2012 r. za nr K. (...)/ (...)). Wnosili jednak o uwzględnienie przy dokonywaniu rozgraniczenia, że teren leżący między punktami A i K z jednej strony oraz b-1 i B z drugiej – został zasiedziany przez wnioskodawców przed datą wszczęcia postępowania rozgraniczeniowego.

Uczestnicy postępowania (J. i A. D. - współwłaściciele działki (...)) wnosili o rozgraniczenie nieruchomości stosownie do linii oznaczonej kolorem czerwonym na mapie sporządzonej w dniu 10 grudnia 2014 r. przez biegłego geodetę S. M..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Działka ewidencyjna nr (...) z obrębu (...), L., jednostka ewidencyjna nr (...)_5, W. – obszar wiejski odpowiada dawnym działkom ewidencyjnym nr (...), które nabyte zostały w dniu 4 listopada 1971 r. z mocy prawa, tj. na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250) przez małżonków C. K. i S. K.. Spadek po C. K., zmarłym w dniu 11 czerwca 1981 r., nabyli: żona S. K. w 4/16 częściach oraz dzieci – I. K., W. K., D. M. i W. S. w 3/16 częściach każde z nich wraz z wchodzącym w skład spadku udziałem w gospodarstwie rolnym. Z kolei spadek po S. K., zmarłej w dniu 25 stycznia 1994 r. nabyły dzieci – I. K., W. K., D. M. i W. S. w 3/16 częściach każde z nich wraz z wchodzącym w skład spadku udziałem w gospodarstwie rolnym.

(dowód: urzędowy odpis aktu własności ziemi z dnia 13 kwietnia 1976 r. nr (...)(...) – k. 130, wypis z rejestru gruntów wydany w dniu 4 listopada 2010 r. – k.131, odpis postanowienia Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 25 maja 1995 r. sygn. I Ns 297/95 – k.9, oryginał w aktach I Ns 297/95 dołączonych do akt sprawy)

Działka ewidencyjna nr (...) z obrębu (...), L., jednostka ewidencyjna nr (...)_5, W. – obszar wiejski odpowiada dawnym działkom ewidencyjnym nr (...), które nabyte zostały w dniu 4 listopada 1971 r. z mocy prawa, tj. na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250) przez małżonków R. M. i M. M. (2). Obecnie jedynymi współwłaścicielami tej nieruchomości są J. D. i A. D. – na podstawie umowy sprzedaży z dnia 20 czerwca 1995 r.

(dowód oryginał aktu własności ziemi z dnia 13 kwietnia 1976 r. nr (...)(...) – k. 655, wypis z rejestru gruntów wydany w dniu 9 września 2009 r. – k.35, pismo Starosty Powiatowego w W. z dnia 27 października 2016 r. – k. 667, kopia umowy sprzedaży z dnia 29 czerwca 1995 r. – k.105, odpis zwykły z księgi wieczystej nr (...) – k. 29-30)

W dniu 4 listopada 1971 r. wspólna granica tych nieruchomości, wykorzystywanych wówczas w celach rolniczych, wyznaczona stanem ich posiadania, przebiegała wzdłuż miedzy, stanowiącej linię A-B oznaczoną kolorem niebieskim na mapie sytuacyjnej do celów sądowych sporządzonej w dniu 18 października 2012 r. przez geodetę uprawnionego B. K. i przyjętej do zasobu geodezyjnego i kartograficznego w (...) Ośrodku (...) w W. w dniu 17 grudnia 2012 r. za nr K. (...)/ (...).

(dowód: mapa sytuacyjna do celów sądowych sporządzona w dniu 18 października 2012 r. przez geodetę uprawnionego B. K. i przyjęta do zasobu geodezyjnego i kartograficznego w (...) Ośrodku (...) w W. w dniu 17 grudnia 2012 r. za nr K. (...)/ (...) – k. 324, opinia dotycząca przebiegu granic sporządzona przez T. G. w dniu 22 listopada 2009 r. – k. 86, kopia operatu pomiarowego z założenia ewidencji gruntów wsi L., przyjętego do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego za nr (...), w tym zarys pomiarowy i zdjęcie lotnicze nr (...) wraz mapką ewidencyjną w skali 1:5000 – k.55-58, zeznania świadka J. T. – k. 186, zeznania świadka K. S. – k. 186, zeznania świadka M. J. – k. 186v, zeznania świadka B. W. – k. 187, zeznania świadka T. M. – k. 187, zeznania świadka W. M. – k. 235, zeznania wnioskodawczyni W. S. – k. 280, zeznania wnioskodawcy W. K. – k.281, zeznania wnioskodawczyni I. S. – k. 282)

Powyższe działki nie są wykorzystywane rolniczo od połowy lat 80-tych dwudziestego wieku i leżą od tego czasu odlegiem. Nigdy nie były też odgródzone od siebie.

(dowód: zeznania świadka A. W. – k. 188v, zeznania świadka J. T. – k. 186, oględziny przeprowadzone w dniu 10 maja 2011 r. – k.188, zeznania świadka Z. D. – k.240, zeznania uczestnika J. D. – k.293)

Wspólna granica tych działek stała się sporna w 2008 r., kiedy to J. D. przystąpił do prac związanych z wytyczeniem między tymi nieruchomościami granicy w terenie, w celu ogrodzenia swojej działki.

(okoliczności bezsporne)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o wyżej wskazane dowody, a częściowo jako bezspornych.

Żadna ze stron nie kwestionowała mocy dowodowej wymienionych wyżej dokumentów. Również Sąd nie powziął w tej mierze jakichkolwiek wątpliwości. W związku z tym stwierdził, że mają one moc dowodową i dokonał w oparciu o nie ustaleń faktycznych.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków J. T., K. S., M. J., B. W., T. M., W. M. oraz stron postępowania w zakresie w jakim osoby te zeznały, że na początku lat 70-tych dwudziestego wieku obie wyżej opisane działki były wykorzystywane rolniczo i że granicę tych działek wyznaczała istniejąca wówczas miedza lub bruzda. Zwrócić należy uwagę, że okoliczność ta była w istocie bezsporna między stronami, a spór dotyczył dokładnego położenia tej miedzy lub bruzdy. W zakresie tej spornej okoliczności Sąd stwierdził, iż zeznania świadków i stron nie są w niniejszej sprawie miarodajnym dowodem. Dotyczy to także zeznań tych świadków, którzy składali je podczas oględzin przeprowadzonych w dniu 10 maja 2011 r. Zeznania te były rozbieżne jeśli chodzi o przebieg przedmiotowej miedzy w 1971 r., a z uwagi na upływ czasu i brak obecnie wszystkich punktów charakterystycznych w postaci drzew, do których odwoływali się świadkowie opisujący przebieg miedzy oraz z uwagi zmianę poziomu gruntu w obrębie spornej granicy (spowodowaną nawiezieniem ziemi przez uczestnika około 2008 r. – okoliczność bezsporna), nie sposób kategorycznie stwierdzić, które z tych zeznań są wiarygodne. Nadto, z oględzin przeprowadzonych w dniu 16 października 2015 r. wynika, że obecnie nie da się ustalić przebiegu granicy poprzez odwołanie się do punktów w postaci drzew, które – według zeznań niektórych świadków oraz według wskazań wnioskodawców – miały rosnąć w jej przebiegu w 1971 r. Obecnie większości tych drzew już nie ma, a stwierdzone podczas oględzin w dniu 16 października 2015 r. na gruncie pozostałości po drzewach (tzw. karpki) nie wiadomo, czy są karpkami po drzewach, o których mówili świadkowie podczas oględzin w dniu 10 maja 2011 r. (to jest po drzewach wyznaczających przebieg miedzy), czy też po innych drzewach. Tym samym nie było zasadnym kierowanie się położeniem ustalonych w toku oględzin z dnia 16 października 2015 r. karpki przy wyznaczeniu przebiegu miedzy, która oddzielała sąsiadujące grunty w listopadzie 1971 r.

Dlatego też, ustalając przebieg tej miedzy w listopadzie 1971 r. Sąd kierował się wyżej wskazanymi dokumentami zgromadzonymi w państwowym zasobie geodezyjnym, tj. kopią operatu pomiarowego z założenia ewidencji gruntów wsi L., przyjętego do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego za nr (...), w tym zarysem pomiarowym i zdjęciem lotniczym nr (...) wraz z mapką ewidencyjną w skali 1:5000 (k.55-58), które posłużyły geodecie T. G., już w toku administracyjnego postępowania rozgraniczeniowego, do ustalenia przebiegu granicy między nieruchomościami (na którą jednak strony nie wyraziły wówczas zgody). Materiał którym kierował się geodeta T. G. – to jest zdjęcie lotnicze nr (...) (którego kopia znajduje się w aktach), wraz z zarysem pomiarowym, w sposób obiektywny i jednoznaczny pozwalał ustalić zakres posiadania rozgraniczanych nieruchomości w połowie lat 60-tych dwudziestego wieku, który to zakres posiadania stanowił podstawę do wytyczenia granic działek ewidencyjnych w ramach zakładanej wówczas ewidencji gruntów. Zeznania świadków i stron prowadzą przy tym do wniosku, że wyznaczony, istniejącą w terenie miedzą, zakres posiadania rozgraniczanych nieruchomości, nie ulegał zmianom w okresie rolniczego wykorzystywania tych nieruchomości, a więc, co najmniej do lat 80-tych XX wieku. W tym stanie rzeczy można było ustalić, że zakres posiadania tych nieruchomości w dniu 4 listopada 1971 r. był taki sam jak w czasie zakładania ewidencji gruntów. Jak bowiem wynika z art. 231 k.p.c. sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne).

Sąd oparł się na sporządzonej przez biegłego B. K. mapie, w zakresie w jakim obejmowała granicę wytyczoną w toku administracyjnego postępowania rozgraniczeniowego przez geodetę T. G. (niebieska linia A-B). W zakresie prawidłowego wykazania tej linii na przedmiotowej mapie, żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń. Również Sąd nie dostrzegł żadnych powodów do uznania, że przedmiotowa linia została odzwierciedlona na tej mapie nieprawidłowo.

Skoro zatem biegły, mimo braku w tym zakresie wytycznych w tezie dowodowej, wykazał tę linię na sporządzonej przez siebie mapie, nie było potrzeby dopuszczać dowodu z opinii biegłego geodety w celu wykonania tego samego zadania.

Opinia biegłego K. okazała się natomiast w części niezgodna z tezą dowodową i dlatego, w tym zakresie, była nieprzydatna do poczynienia ustaleń faktycznych. Biegły miał za zadanie sporządzić mapę zawierającą projekt przebiegu granicy pomiędzy nieruchomościami w trzech wariantach: a) „wzdłuż linii, gdzie przebiegać miała miedza wskazywana przez wnioskodawców”, b) „wzdłuż linii wskazanej w ostatnim piśmie procesowym pełnomocnika wnioskodawcy” – chodziło przy tym o pismo z dnia 1 sierpnia 2012 r. i c) „według wariantu wskazanego przez uczestników J. D. i A. w postępowaniu rozgraniczeniowym prowadzonym przez Burmistrza W.” (postanowienia z dnia 10 sierpnia 2012 r. i z dnia 17 sierpnia 2012 r. – k. 294, 297). Rolą biegłego było zatem wytyczenie na mapie zleconych wyłącznie przez Sąd wariantów granicy – według wskazówek również przez Sąd przedstawionych. Tymczasem biegły, oprócz wykazania na mapie granicy wzdłuż linii wskazywanych przez uczestników i wnioskodawców, wykazał na niej także „granicę według stanu prawnego” (linia czarna), czego Sąd biegłemu nie zlecał. Nie jest bowiem zadaniem biegłego geodety ustalanie stanu prawnego stanowiącego ustawowe kryterium rozgraniczenia. W tym zatem zakresie opinia ta nie była przydatna dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd kierował się jednak tą opinią w zakresie w jakim biegły stwierdził, że ewidencja gruntów została założona w 1965 r. na podstawie pomiarów wykazanych na przywołanym wyżej zdjęciu lotniczym, na którym uwidocznił granice poszczególnych działek w terenie w oparciu o pomiar dokonany w terenie. Żadna ze stron nie kwestionowała opinii w tym zakresie. Z opinii nie wynika natomiast, aby czarna linia wytyczona przez biegłego na mapie stanowiła granicę widoczną na zdjęciu lotniczym. Biegły wskazał jedynie, że „wykorzystał do ustalenia przebiegu granicy według stanu prawnego”, między innymi powyższe zdjęcie lotnicze, a w końcowej części opinii pisemnej stwierdził, że granica wyznaczona w oparciu o to zdjęcie przez geodetę T. G. nie zyskała akceptacji stron w administracyjnym postępowaniu rozgraniczeniowym. Opinia pisemna i ustna biegłego B. K. daje jednak podstawę do uznania, że biegły wykorzystał to zdjęcie lotnicze jedynie w zakresie w jakim wskazywało, że granica działek nie załamywała się, lecz przebiegała z południa na północ w linii prostej na całym odcinku. Jak wynika jednak z tych opinii, nie było ono natomiast podstawą do ustaleń w kwestii konkretnego przebiegu tej granicy w terenie. Ustaleń tych dokonał geodeta T. G. w opinii sporządzonej w toku administracyjnego postępowania rozgraniczeniowego, na co jednoznacznie wskazuje uzasadnienie tej opinii.

W końcu, już tylko marginalnie zauważyć należy, że wyznaczając granicę „wzdłuż linii, gdzie przebiegać miała miedza wskazywana przez wnioskodawców”, biegły B. K. nie kierował się protokołem z oględzin nieruchomości z dnia 10 maja 2011 r., a jedynie w tym protokole przebieg tej granicy był opisany. Biegły wprost przyznał, w ustnej uzupełniającej opinii złożonej w dniu 21 maja 2014 r. (k.404), że nie zapoznał się z tym protokołem. Dokładnego przebiegu linii, wskazywanej jako tożsama z miedzą istniejącą w dniu 4 listopada 1971 r. przez wnioskodawców podczas oględzin w dniu 10 maja 2011 i opisanej w protokole z tych oględzin przez Przewodniczącego, nie udało się jednak ustalić w dalszym toku postępowania. Opis ten okazał się na tyle nieprecyzyjny, że przy ponownych oględzinach, przeprowadzonych tym razem z udziałem biegłego geodety, było możliwe ustalenie tylko niektórych objętych tym opisem punktów. Stąd ta wada opinii biegłego B. K. nie została ostatecznie usunięta w dalszym toku postępowania, a opinie sporządzone w sprawie przez biegłego geodetę S. M., które miały, w zamierzeniu Sądu, naprawić tę wadę, okazały się ostatecznie nieprzydatne do rozstrzygnięcia sprawy. W tym miejscu wyjaśnić jedynie należy, iż mapa sporządzona przez tego biegłego w dniu 10 grudnia 2014 r. przedstawiała linię graniczną wyznaczoną przez biegłego „samodzielnie”, jak wskazał biegły w opinii z dnia 5 marca 2015 r. (k.496) oraz składając wyjaśnienia na oględzinach w dniu 16 października 2015 r. (k.543). W związku z tym sporządzona przez biegłego mapa z dnia 10 grudnia 2014 r. nie stanowiła realizacji postanowienia dowodowego z dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 153 k.c., jeżeli granice gruntów stały się sporne, a stanu prawnego nie można stwierdzić, ustala się granice według ostatniego spokojnego stanu posiadania. Gdyby również takiego stanu nie można było stwierdzić, a postępowanie rozgraniczeniowe nie doprowadziło do ugody między zainteresowanymi, sąd ustala granice z uwzględnieniem wszelkich okoliczności. Rozgraniczenie nieruchomości następuje więc według określonych

kryteriów, z których każde ma priorytet przed następnym. Pierwszym z nich jest stan prawny i dopiero w przypadku niemożności stwierdzenia tegoż, granicę ustala się według ostatniego spokojnego stanu posiadania.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił sporną granicę na podstawie stanu prawnego. Nieruchomości podlegające rozgraniczeniu były działkami rolnymi objętymi postępowaniem uwłaszczeniowym, przeprowadzonym w oparciu o ustawę z 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250 ze zm.). Jak jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie sądowym (np. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2000 r., sygn. I CRN 126/94), nabycie własności następowało w tych przypadkach w granicach posiadania, jakie istniało w dniu wejścia ustawy w życie, tj. 4 listopada 1971 r. Dlatego też, gdy rozgraniczenie następuje według tak rozumianego stanu prawnego, to sąd nie może kierować się jedynie danymi wynikającymi z aktualnej ewidencji gruntów, które z różnych względów mogą nie odpowiadać rzeczywistemu zakresowi posiadania rozgraniczanych nieruchomości w dniu 4 listopada 1971 r. Wyjaśnić przy tym należy, że akt własności ziemi, stanowiący decyzję administracyjną, stwierdza tylko to, że nastąpiło nabycie własności z mocy prawa. Decyzja ta ma charakter deklaratoryjny, w związku z czym sama w sobie nie stanowi zdarzenia prawnego prowadzącego do nabycia nieruchomości. Tym samym fakt wydania takiej decyzji nie świadczy o tym, że rolnik nabył z mocy prawa tę część nieruchomości, której nie miał w swoim posiadaniu samoistnym. Stwierdzając „stan prawny” w rozumieniu art. 153 k.c. sąd nie jest zatem związany deklaracyjną treścią aktu własności ziemi [podobnie Sąd Najwyższy w uchwałach z dnia: 4 kwietnia 1975 r. (III CZP 92/74) OSNCP 1976, nr 3, poz. 34 i 11 maja 1995 r. (III CZP 45/95) OSNC 1995, nr 10, poz. 137; postanowieniu z dnia 23 czerwca 1978 r. (IV CR 268/78) OSNCP 1979, nr 3, poz. 55 i wyroku z dnia 26 stycznia 1981 r. (III CRN 315/80) OSNCP 1981, nr 10, poz. 196. W konsekwencji, w judykaturze Sądu Najwyższego utrwalilo się zapatrywanie, że sąd, dokonując rozgraniczenia bezpośrednio sąsiadujących działek, nabytych przez uczestników postępowania rozgraniczeniowego na podstawie art. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 r., może samodzielnie stwierdzić „granice posiadania” – to jest określić dokąd sięgał stan posiadania (samoistnego) każdego z nich w dniu 4 listopada 1971 r., i zgodnie z tym stwierdzeniem wytyczyć granicę ich działek (np. uchwały Sądu Najwyższego z dnia: 4 kwietnia 1975 r., sygn. III CZP 92/74 OSNCP 1976, nr 3, poz. 34 oraz z dnia 11 maja 1995 r., sygn. III CZP 45/95 OSNC 1995, nr 10, poz. 137, postanowienie SN z dnia 10 października 1997 r., sygn. II CKN 309/97, OSNC 1998, nr 2, poz. 30).

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił zakres posiadania rozgraniczanych nieruchomości, a sposób dokonania tych ustaleń został już wyjaśniony. Linia wyznaczająca granicę tego stanu posiadania oznaczona jest kolorem niebieskim na mapie sporządzonej przez biegłego geodetę B. K. w dniu 18 października 2012 r. Podkreślić przy tym należy, iż przebieg granicy wyznaczonej zakresem posiadania rozgraniczanych nieruchomości, został ustalony odmiennie od wskazań wnioskodawców w tym względzie. Również bowiem wnioskodawcy wskazywali, że decydujący z punktu widzenia granicy obu nieruchomości, był przebieg między w 1971 r. (z zastrzeżeniami, które będą przedmiotem dalszych rozważań), jednak ich wskazania (linia zielona na przywołanej wyżej mapie), nie znajdują dostatecznego oparcia w materiale dowodowym. Wnioskodawcy wskazywali bowiem na dwa punkty wyznaczające tę granicę (K i b1 – na szkicu uzupełnionym T. G. z dnia 20 listopada 2009 r.) twierdząc, iż zawiera się ona w linii prostej między tymi punktami, nie udowadniając jednak, aby istotnie, w dniu 4 listopada 1971 r., linia ta wyznaczała zakres posiadania rozgraniczanych nieruchomości. Wskazania tych punktów opierały się na subiektywnym przekonaniu wnioskodawców, które z uwagi na znaczny upływ czasu, nie było miarodajne. Nadto, wskazywany przez wnioskodawców zakres posiadania rozgraniczanych nieruchomości, sprzeczny był z ustaleniami, które Sąd poczynił w oparciu o inne dowody – nie obarczone, tak jak zeznania świadków lub stron, ryzykiem braku dostatecznej dokładności, czy też zniekształceń wywołanych upływem czasu.

Wnioskodawcy powoływali się przy tym na to, że obecna granica ukształtowana jest dodatkowo zasiedzeniem przygranicznych pasów gruntu. Stanowisko to nie mogło zostać uwzględnione. W pierwszej kolejności wyjaśnić jednak należy, że podstawą rozgraniczenia jest aktualny stan prawny, a więc uwzględniający wszelkie zdarzenia prawne mające wpływ na ukształtowanie się spornej granicy zaistniałe do chwili zamknięcia rozprawy, w szczególności zasiedzenie przygranicznych pasów gruntu (art. 172 k.c.). Zasiedzenie to prowadzi do nabycia własności tych pasów gruntu przez właściciela jednej z rozgraniczanych nieruchomości, co sprawia, że stan prawny rozgraniczanych

nieruchomości jest taki, jaki powstał w wyniku zasiedzenia. Z uwagi na ustalenie przez Sąd, że sporna granica przebiega zgodnie z linią A-B, wskazaną na mapie geodety B. K. z dnia 18 października 2012 r., korekta ta mogłaby, w okolicznościach niniejszej sprawy, odnosić się wyłącznie do obszaru między punktami A-K-p1-A wskazanymi na szkicu uzupełnionym sporządzonym przez geodetę T. G. w dniu 20 listopada 2009 r. (do którego w swoich wnioskach odwoływali się wnioskodawcy). Obszar między punktami B-b1-p1-B wskazanymi na tym szkicu, znajduje się już bowiem w granicach nieruchomości wnioskodawców – według granicy ukształtowanej, z mocy prawa, stanem posiadania z dnia 4 listopada 1971 r. ustalonym przez Sąd. Nie było jednak podstaw do skorygowania ustalonej przez Sąd granicy w ten sposób. Jak wynika bowiem z poczynionych przez Sąd ustaleń, zakres posiadania rozgraniczanych nieruchomości – odzwierciedlony niebieską linią wskazaną w sentencji postanowienia (odpowiadającą czerwonej linii A-B wskazanej na przywołanym wyżej szkicu) – trwał co najmniej do końca okresu rolniczego wykorzystywania obu nieruchomości, co miało miejsce w połowie lat 80-tych XX-wieku. Z żadnego jednak dowodu nie wynika, aby po tym czasie wnioskodawcy rozszerzyli zakres swojego posiadania na obszar między punktami A-K-p1-A wskazanymi na powołanym wyżej szkicu. Wnioskodawcy konsekwentnie w toku niniejszego postępowania twierdzili, że stan posiadania rozgraniczanych nieruchomości zawsze był wyznaczony miedzą. Wnosić zatem z tego należy, iż nigdy nie wykroczyli poza tak postrzeganą granicę. Skoro zatem Sąd ustalił, że miedza przebiegała wzdłuż niebieskiej linii A-B opisanej w sentencji postanowienia, to nie było podstaw do ustalenia, iż podstawowa przesłanka zasiedzenia, a więc samoistne posiadanie przygranicznego pasa gruntu (obszaru między punktami A-K-p1-A wskazanymi na powołanym wyżej szkicu), została kiedykolwiek spełniona. Dlatego też należało postanowić jak w punkcie 1. sentencji postanowienia.

W punkcie 2. i 3. Sąd oddalił wnioski wnioskodawców i uczestników o zasądzenie kosztów postępowania. Sąd uznał, że w niniejszej sprawie winna znaleźć zastosowanie podstawowa zasada rządząca ponoszeniem kosztów postępowania nieprocesowego wyrażona w art. 520 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. W ocenie Sądu wszystkie strony tego postępowania były bowiem w tym samym stopniu zainteresowane rozstrzygnięciem sprawy, a ich interes – wyrażający się w ustaleniu przebiegu spornej granicy – był dla nich wspólny. O wydatkach wyłożonych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa, Sąd orzeknie natomiast po uprawomocnieniu się postanowienia – stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Zarządzenie: odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy oraz pełnomocnikowi uczestników.

Wołomin, dnia 9 grudnia 2016 r.